

Sota la lluna: un virus

Joel Ayet

És de nit, i les flors del cirerer cauen sobre un vell tauler de go, el mil·lenari joc de taula del meu país. Els grisos núvols passen davant de tots tres: la meua ombra, la lluna i jo. Cada vegada que un ho fa, em quedo sol, i es perd la llum que il·luminava el recentment abandonat tauler de fusta. En un instant, però, torna l'enlluernament de la gran esfera blanca; i en el tauler es perceben les negres i blanques peces gastades, que formen els records d'una partida inacabada. Però ja no es mouen més. Ningú guanya. Ningú perd. S'ha esvaït l'habitual so del seu repic contra el tauler. La celebració del guanyador, els riures i els comentaris de cada joc són ara silenci.

Avui una vulgar màscara em cobreix el rostre. No puc estar sense ella, tot i tenir coneixement de la seva inutilitat quan el moment arribi. Il·lús de mi, que creia que naixíem per viure, ara ja entenc que vivim per morir. Fa només unes setmanes que els nens corrien i reien pels carrers, que la gent anava a comprar i que d'altres tornaven de treballar; però actualment l'únic que s'observa és un paisatge solitàriament esgarriador.

Aixeco el cap, i veig el desolat tauler abandonat sota la tènue llum de la lluna. Abaixo el cap, i penso en l'oblidada felicitat que s'ha endut aquesta perversa malaltia.

Enllaç a l'àudio d'EnVeuaAlta: <https://soundcloud.com/enveualtacat/120-sota-la-lluna-un-virus>